

det er, af Husdyrbrug og Planteavl i dette Land, der skal man være varsom med at gribe ind paa et Tidspunkt, hvor man ikke tør vove at sige: Vi ere færdige med Udviklingen paa dette Omraade, vi have naaet det, vi tilsigte, og derfor kunne vi gaa den Vej. Det ere vi ikke, det tror jeg, vi alle maa erkende. Jeg har paa et tidligere Tidspunkt for et Par Aar siden overfor et æret Medlem her i Salen gjort dette gældende, og jeg kan ikke se anderledes paa det nu. Men det er jo Ting, som jeg tror, man kan forhandle om og behandle i et Udvalg, og der kan maaske naas et Resultat — det skulde i hvert Fald glæde mig, men der er Punkter, jeg tror, man maa holde fast paa, at der kan man ikke komme frem ad den Vej.

Derimod vil jeg sige, at det forekommer mig, at de store Bevillinger — det er jo ret store Bevillinger, som nu gives fra Statens Side til Hesteavl — have ikke nær den Berettigelse, som de før have haft. Der var en Tid, da Hesteavl spillede en langt større Rolle i Forhold til Landbrugets hele økonomiske Liv, end den gør nu. Lad os sammenligne, hvad der bevilges f. Eks. til Fjerkræavlens Fremme, og hvad der bevilges til Hesteavlens Fremme. Til Hesteavlens Fremme bevilges der meget store Summer, til Fjerkræavlens Fremme meget smaa Summer, men for det økonomiske Liv i dette Land betyder Ægudførselen nu meget mere end Hesteavl. Og saa er der en Ting til. Hesteavl er samlet paa Steder og udnyttes paa Steder, hvor man maa sige, at der hos de vedkommende Brugere er en saadan økonomisk Tilstand, at de ere i Stand til selv at kunne udnytte Hesteavl paa den fordelagtigste Maade, og alene det at faa et Prædikat fra et Dyrskue betyder overordentlig meget. Her giver man alligevel det store Tilskud, medens man kun giver et lille til Fremme og Udvikling af Fjerkræavl, skønt denne har taget et saa stort Opsving, at den nu er nær ved at kunne give det dobbelte af, hvad vi faa ind for Udførselen af Heste, og er en Gren, som kunde udvikles til at faa langt større Betydning og navnlig kommer den Del af Landbrugets Mænd til gode, som trænger haardest til det, de smaa Landbrug, hvor det kan udnyttes paa den allerbedste Maade. Her har man, synes jeg, fra Statsmagtens Side vist Karrighed, uagtet det gentagende har været draget frem. Man har trukket paa Skuldrene og undertiden smilet og sagt: Hvad betyder det! Og dog er det sandt — det ligger klart

for os, vi kunne slaa op og se det i de statistiske Redegørelser for Udførsel af Landbrugsprodukter —, at Udførselen af Æg giver omtrent det dobbelte af, hvad vore Heste give. Derfor tror jeg, det er en Sag, man skal have sin Opmærksomhed henvendt paa, naar man vil gaa til disse Besparelser. Medens det ene kan undvære Støtte, tror jeg, man maa tage Sigte paa at fremme det andet.

Jeg ved ikke, om man kan sige, at det er en velvillig Behandling, dette Lovforslag har faaet. Jeg har lyttet opmærksomt efter, men jeg er ikke i Stand til at danne mig nogen begrundet Mening om, hvorvidt dette Lovforslag virkelig kan blive til Lov eller ikke. Men jeg kan, som sagt, ikke tænke mig andet, end at det maa blive henvist til et Udvalg og der vil faa den samme velvillige, saglige Behandling, som det har faaet her, og at adskilligt kan blive rettet deri, som absolut maa rettes. Jeg skal derfor ikke komme ind paa Enkelthederne i denne Sag, men har kun villet gøre disse Bemærkninger, fordi jeg ikke kan se rettere, end at vi, om vi da mene det alvorligt med Besparelserne, maa sige: Vi spare, hvor vi tro, det er forsvarligt, uden at spørge om, hvor det rammer, og dette Krav maa vi stille og kunne vi stille med fuld Ret til andre Erhverv til den Tid, Spørgsmaalet foreligger for deres Vedkommende.

En Bemærkning har jeg at gøre til det ærede Medlem fra Søndervinge (R. Hansen). Jeg ved egentlig ikke, hvad der gav Anledning til, at han drog de Udtalelser frem, som jeg var fremkommen med ved Finanslovens første Behandling, og som blev Grundlaget for en Attest for nogle Mænd, som han sagde, han kendte og kendte godt. Jeg skal for det første sige til det ærede Medlem, at jeg har ikke i det, jeg fremdrog, nævnt en eneste Mand — det kunde ikke falde mig ind, fordi det har for mig overordentlig ringe, ja, slet ingen Betydning, om denne eller hin Mand blev dragen til Ansvar. Det ærede Medlem har jo ganske misforstaaet Situationen, synes jeg. Det ærede Medlem sagde, at det at ville tænke paa at forbyde en Dommer at være Opdrætter og Udstiller var ganske umuligt. Ja, men det er jo slet ikke det, det drejer sig om, det er saa fuldstændig ved Siden af, og der vil og maa jeg gøre en kort Bemærkning, thi det har jeg aldrig tænkt mig og aldrig kunnet tænke mig. Nej, det, der var Grundlaget for min Kritik, var dette, at man offentlig i Blade, Dagblade og Ugeblade havde kritiseret,